

РЕШЕНИЕ

№ 1909

гр. Варна, 02.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Камелия Василева

при участието на секретаря Елица Т. Трифонова
като разгледа докладваното от Камелия Василева Гражданско дело № 20213110110207 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по предявени в обективно кумулативно съединение искове от „Я. С В.“ ЕООД срещу „А.“ ЕООД с правно основание чл.79,ал.1 ЗЗД вр.чл.240 ЗЗД и чл.86 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми, дължими по Договор за заем от 15.12.2017г. : сумата от 18 800 лева, представляваща главница, сумата от 3418.09 лева, представляваща договорна лихва за периода 15.12.2017г. до 15.12.2020г., дължима по чл.3 от договора, сумата от 1091.53 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 16.12.2020г. до 12.07.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното изплащане.

В исковата молба се твърди, че въз основа на договор за заем т 15.12.2017г. ищцовото дружество е предоставило паричен заем на ответното дружество в размер на 47 000 лева. предаването и връщането на сумата следвало да се извърши по банков път. Срокът за връщане бил до 15.12.2020г., съгласно чл.2 от договора. В чл.3 било договорено възнаграждение под формата на годишна лихва в размер на 3 % от стойността на заеманата сума. На 15.12.2017г. по банковата сметка на ответника била преведена сумата от 47 000 лева с основание- договор за заем. От предоставения заем ответникът върнал сума в общ размер на 28 200 лева.

След настъпване на срока за връщане на паричния заем управителят на ищцовото дружество водил многократно разговори с Л. В.- управител на ответното дружество за връщане на заема. Въпреки това и до настоящия

момент не била изплатена част от главницата в размер на 18 800 лева , както и договорената лихва в размер на 3418.09 лева.

В срока по чл.131 ГПК ответникът е депозирал отговор, в който е изразено становище за неоснователност на иска.

Сочи се, че исковата молба е нередовна поради липсата на посочена банкова сметка на ищеца.

Не се оспорва предявената претенция за главница и договорна лихва като в тази връзка искът се признава. Излага се, че ответното дружество е получило сумите, предмет на договора за заем, като е върнало по-голямата част от заемната сума.

Твърди се, че ответникът не е станал повод за завеждане на иска, поради и което не дължи разноси. Твърди се, че ответното дружество многократно правило опити да погаси остатъка от задължението, но дружеството заемодател на оказало съдействие в тази посока. Ищецът не бил представил банкова сметка с оглед заплащане на остатъка от дълга. Твърди се, че банковата сметка, по която било направено представеното по делото извлечение била закрыта и поради това ответното дружество било препятствано да заплати доброволно задължението си.

Оспорва се претенцията за лихва забава с твърдението, че е налице забава на кредитора по договора за заем.

Съдът след като съобрази събраните по делото доказателства по реда на чл.235,ал.2 вр. чл. 12 ГПК, намира следното :

Съгласно представения по делото Договор за заем от 15.12.2017г. „Я. С В.“ ООД, представлявано от Я. Г. С. е предоставило паричен заем на „А.“ ЕООД, представлявано от В. В. В. в размер на 47 000 лева за срок от три години до 15.12.2020г. Уговорено е предаването на заемната сума и връщането ѝ да се извършват по банков път. Съобразно чл.3 от договора заемателят дължи възнаграждение на заемодателя под формата на годишна лихва в размер на 3% върху стойността на заемната сума за периода на действие на договора, като възнаграждението се изплаща след изтичане на всяка година от подписване на договора.

Представена е банкова референция от „Уникредит Булбанк“АД, съгласно която банковата сметка на „Я. С В.“ ООД в банката е открита на 15.12.2017г. и закрыта на 07.04.2020г.

От така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи :

Договорът за заем е реален, неформален договор, като същият се

счита за сключен с предаването на сумата от заемото на заемателя без да е необходимо спазването на определена форма.

Приложеното писмено доказателство договор за заем установява наличието на договорни правоотношения между страните по предоставен на 15.12.2017г. паричен заем в размер на 47000 лева от ищеца на ответника и поето задължение за връщане на сумата в срок от три години до 15.12.2020г. ведно с възнаграждение на заемото в размер на 3 % от заемната сума.

По делото са приети за безспорни и ненуждаещи се от доказване наличието на договор за заем 15.12.2017г., сключен между ищеца и ответника; предоставянето в заем на ответника на сумата от 47 000 лева; наличието на задължение на ответника към ищеца в размер на 18 800 лева за главница и 3418.09 лева за договорна лихва, дължими по процесния договор.

Спорна е дължимостта на претендираното обезщетение забава при налични твърдения от страна на ответника, че е налице забава на кредитора, тъй като същият е закрил банковата сметка, по която е следвало да се извърши плащането.

В чл. 95 от ЗЗД са регламентирани две общи хипотези, при които забавеното изпълнение се дължи не на поведението на длъжника или на обективни причини, а на бездействието на кредитора, изразяващо се в неосказване на необходимото, с оглед изпълнението, съдействие на длъжника или неоправдано неприемане на предложеното изпълнение.

Неосказване на необходимото, с оглед изпълнението, съдействие е налице в случаите, когато самото изпълнение или осъществяването на дължимия резултат от длъжника, е поставено в зависимост и не е възможно без определено поведение от страна на кредитора. В тази хипотеза съдействието на кредитора обикновено е необходимо в процеса на подготовката или в хода на самото изпълнение.

Второто основно проявление на забавата на кредитора е неоправдано неприемане на предложеното изпълнение, което също се определя като случай на неосказване на съдействие, но на по-късен етап. Тук следва да е налице предлагане на изпълнение, от страна на длъжника и неоснователен отказ на кредитора го приеме.

Ответникът се позовава на втората хипотеза, а именно неосказано съдействие. В действителност от представените доказателства се установява,

че банковата сметка на ищеца е закрыта на 07.04.2020г. т.е. преди настъпване на падежа на задължението за връщане на заетата сума. Този факт се признава от ищеца. Същевременно липсват ангажирани доказателства, които да обосноват извод, че заемателят е бил в готовност да изпълни остатъка от задължението си, да е правил опит да изпълни остатъка от задължението си – например чрез нареждане на дължимото по закрытата банкова сметка, в който случай преводът ще бъде върнат обратно на наредителя, нито че същият е поискал съдействие за изпълнението, за да могат тези му действия да санират евентуална забава. Дори и горното да не бъде споделено следва да има предвид възможността на заемателя по чл.97,ал.2 ЗЗД да вложи парите в банка по местоизпълнението, което практически в някои случаи може да се окаже обективно невъзможно поради отказ на банката да разкрие банкова сметка на трето лице, но въпреки това при такъв отказ ще са налице доказани активни действия на длъжника, които биха могли да го освободят за последиците на забава по реда на чл. 96,ал.1 ЗЗД / в този смисъл и Решение № 197 от 18.02.2014 г. по т. д. № 666/2012 г., Т. К., I Т. О. на ВКС/. И на последно място следва да се отбележи, че макар и страните да са уговорили, че изпълнението следва да се осъществи по банков път, при липса на или закрыта банкова сметка, за длъжника остава възможността за плащане в брой, като по правилата на чл.68,б.‘а‘ ЗЗД паричните задължения са носими и задължението следва да бъде изпълнено в седалището на заемотателя, каквито действия не се твърди и доказва да са били предприети от ответника.

Всичко изложено обосновава извод за липса на виновно поведение от страна на кредитора, което да може да бъде окачествено като забава по смисъла на чл.95 ЗЗД, която да освободи длъжника от последиците на неизпълнението му, като последният следва да заплати обезщетение за забава, на основание чл.86 ЗЗД в размер на законната лихва върху дължимата главница за периода от деня следващ падежа на задължението му 16.12.2020г. до датата на предявяване на иска.

На изложените съображения съдът намира исковата претенция за доказана и основателна в цялост, поради и което следва да бъде уважена.

По разноските :

С оглед изхода на делото в полза на ищеца следва да се присъдят реализираните от същия разноси в производството по делото, за които са

налице доказателства да са извършени, както следва : държавна такса в размер на 938.72 лева; 5 лева – държавна такса за обезпечителна заповед. Възражението на ответната страна за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лева е основателно предвид размера на цената на иска, липсата на фактическата и правна сложност на делото и броя на съдебните заседания, поради и което същото следва да се редуцира до размера, определен в чл.7,ал.2, т. 4 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения до 1230 лева, на основание чл.78,ал.5 ГПК.

На горните съображения съдът :

РЕШИ:

ОСЪЖДА „А.“ ЕООД, ЕИК: **със седалище и адрес на управление гр.Варна, ул.““ №17 представлявано от Л. В. да заплати на „Я. С В.“ ЕООД, ЕИК: ***със седалище и адрес на управление гр.Варна, ул.“**“ 24, ет.4,ап.4, представлявано от В. В.следните суми, дължими по Договор за заем от 15.12.2017г. : сумата от **18 800 /осемнадесет хиляди и осемстотин/ лева**, представляваща главница, сумата от **3418.09/три хиляди четиристотин и осемнадесет лева и девет ст./ лева**, представляваща договорна лихва за периода 15.12.2017г. до 15.12.2020г., дължима по чл.3 от договора, сумата от **1091.53 / хиляда деветдесет и един лева и петдесет и три ст./ лева**, представляваща обезщетение за забава за периода 16.12.2020г. до 12.07.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда 13.07.2021г. до окончателното изплащане, на основание чл.79,ал.1 вр.чл.240 ЗЗД и чл.86 ЗЗД .**

ОСЪЖДА „А.“ ЕООД, ЕИК: **със седалище и адрес на управление гр.Варна, ул.““ №17 представлявано от Л. В. да заплати на „Я. С В.“ ЕООД, ЕИК: **със седалище и адрес на управление гр.Варна, ул.“**“ 24, ет.4,ап.4, представлявано от Виталий Воробев сумата от **2173.72/две хиляди сто седемдесет и три лева и седемдесет и две ст./ лева**, представляваща разноски по делото, на основание чл.78, ал.1 ГПК.**

Решението подлежи на обжалване пред Варненския окръжен съд в двуседмичен срок от получаването му от страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____